

Várady Szabolcs

Kabátária

A jó hangulatú könyvbemutató
véget ért, indult a közönség haza,
fogyatkoztak a terem végében a kabátok
a fogasokon. Indultam volna én is,
csak hogy a kabátom – hé, hol a kabátom?
Nagyon jó kabát, nagyon szeretem,
és a hőmérséklet kinn fagypontra
Mit lehet tenni, várni kell, kivárni.
Hazaér, és belenyúl a zsebébe.
A kulcs megvan, de nem nyitja az ajtót.
Hol az ajtó? Pesten? Budán? Pomázon?
De hátha beül vacsorázni. Hozza
a pincér a számlát, emberünk
nyúl a felső zsebébe, csak hogy onnan
a pénztárcát áttettem a zakómba.
Na, most veszi elő a telefont.
Valakinél csak megszólal? De semmi.
Nem vacsorázik, a telefon lemerült,
ő elaludt a szentendrei HÉV-en.
Innen tovább nincs másik út: fölveszem
az ő kabátját. Jó, de melyik az?
Már ha ott lóg az enyém helyett.
Imreh András, aki Halasi Zoltán
kötetét bemutatta, mikrofont ragad.
„Szolgálati közlemény: Várady Szabolcs
kabátját elvitte valaki. Akié még
a fogason van, vegye magához, lássuk,
mit hagyott itt a kabátelvivő!”
Szót tett követ, részvevő hümmögések,
aztán ott marad egyetlen kabát.
Nézzük a zsebét! Kulcs. A kapukulcsom.
Sál az ujjában? Igen, az én sálam.
Jó hangulatú könyvbemutató volt,
még röhögni is lehetett a végén.

Adalék

Fodor Géza Fazekas utca 4.
és Petri György Batthyány 23.
Csalogány utca–Fazekas sarok,
ott volt a grund. Játék közben Fodor
bizalmasan azt súgta Petrinek:
„Jó, ha tudod, a házatok előtti
vízóra fedőlapja a pokol
bejárata.” A későbbi költő
reggelig nem mert elaludni. Majd
eleresztve a konkrét fedelet,
amíg csak élt, a kérdést feszegette.

